

Arrest

nr. 143 341 van 15 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 10 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Armeense herkomst, geboren te Kanachut (Armenië) op 03/05/1951.

U verliet Armenië samen met uw echtgenoot en kinderen ten tijde van het conflict rond Nagorno Karabagh en vestigde zich in Oekraïne, in het dorp Michaelovna (Oblast Dnepropetrovsk), waar uw echtgenoot en zonen op de plaatselijke kolchoze meewerkten. U werd in Oekraïne goed opgevangen en onthaald.

Enige tijd na uw aankomst in Oekraïne werden jullie sovjet paspoorten vervangen door Oekraïense paspoorten, met bemiddeling van de kolchoze.

Na het opdoeken van de kolchoze begon uw gezin een eigen boerderij. Uw zonen en dochter woonden naast jullie, in dezelfde straat. Jullie werden hartelijk onthaald door de Oekraïense bevolking en u had goede contacten met uw bureu.

Ongeveer 4 jaar geleden vertrok uw dochter samen met haar echtgenoot en kinderen na aanhoudende ruzies tussen uw schoonzoon en uw echtgenoot. Uw weet niet waar uw dochter sindsdien verblijft en heeft geen contact meer met haar.

Sinds eind december 2013 werd het politiek onrustig in Oekraïne. Op het Maidanplein in Kiev werd geprotesteerd tegen de regering.

Uw echtgenoot sloot zich in februari bij dit protest aan. Hij kwam niet naar huis, maar jullie hielden wel telefonisch contact met elkaar.

Eind april was dit telefonisch contact niet meer mogelijk, u heeft sindsdien geen nieuws meer over uw echtgenoot.

U wachtte nog enkele maanden op zijn thuiskomst, maar besloot om eind juni polshoogte te nemen op het Maidanplein en uw echtgenoot op te sporen. U vertrok alleen naar Kiev, waar u iedereen aansprak op zoek naar uw echtgenoot. Daar vernam u dat uw echtgenoot er wel geweest was, maar dat hij de laatste maanden niet meer gezien was.

Er gingen geruchten dat uw echtgenoot betrokken zou geweest zijn bij de moordaanslag op de burgemeester van Charkov, en dat hij daarom door de autoriteiten gezocht werd.

De mensen waarmee u op Maidan praatte waarschuwden u dat u ook in gevaar was en dat u beter het land zou ontvluchten.

Na 3 dagen in Kiev besloot u thuis uw zonen in te lichten en samen met hen en hun gezinnen naar het buitenland te vertrekken.

Echter, bij thuiskomst merkte u dat uw zonen hun huizen reeds verlaten hadden. Bureu lichtten u in dat ze uw zonen gepakt en gezakt zagen vertrekken, maar hadden geen verdere informatie.

U besloot terug te keren naar Kiev waar u met de hulp van de betogers uw vertrek naar België kon regelen. U betaalde 2000 euro voor uw illegale reis achterin een vrachtwagen die u op 9 juli 2014 in België afzette.

Diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

U heeft medische problemen, zijnde een hoge bloeddruk en hartklachten, waarvoor u medicatie krijgt.

U heeft geen enkel nieuws meer vernomen van uw familieleden.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw binnenlands Oekraïens paspoort, een attest van psychologe N.K.K. en twee lijstjes met voorgeschreven medicatie.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Oekraïne verliet nadat uw echtgenoot spoorloos verdween nadat hij deelnam aan protesten op het Maidanplein in Kiev vanaf februari 2014.

U vernam dat hij omwille van betrokkenheid bij de aanslag op Genadi Kernes zou gezocht worden door de autoriteiten.

Betogers zouden u gewaarschuwd hebben dat ook u gevaar zou lopen.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke.

U heeft uw relaas immers niet aannemelijk weten maken.

Vooreerst werden ernstige tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw verklaringen op het CG en de verklaringen die u eerder bij de DVZ aflegde.

Daarnaast werden ook ernstige tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw verklaringen in verband met uw echtgenoot, die nochtans de spil vormt in uw asielrelaas, enerzijds, en de verklaringen van uw dochter S.O. (ov 6.771.020) hieromtrent, waarover het CG beschikt, anderzijds (in het kader van haar asielaanvraag in België, daterend van 2011).

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt reeds ernstig ondermijnd door de verschillende tegenstrijdigheden en omissies die uw relaas doorrijgen.

Zo werden duidelijke **tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw verklaringen ten overstaan van de DVZ en uw gehoor op het CG.**

Zo stelde u bij de DVZ nog tot 2 maal toe dat uw echtgenoot spoorloos zou zijn sedert februari 2014 (DVZ verklaring rubriek 15a, DVZ vragenlijst rubriek 3.5).

Ten overstaan van het CG daarentegen stelde u dat dit pas sinds eind april zou zijn geweest (CGp7). Toen u zich kort nadien liet ontvallen dat er sinds eind februari geen contact was (CGp7), corrigeerde u zich en bevestigde ten stelligste dat u sinds eind april uw echtgenoot niet meer had gehoord (Ibid.). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bij de DVZ repliceerde u slechts: "neenneen, dan heb ik me vergist, ik was dan aan het rekenen. Neen neen, het was april. Hij is in februari gegaan" (CGp10), wat de tegenstrijdigheden niet verklaart, en daarenboven voorbijgaat aan het feit dat u bij de DVZ tot 2 keer toe (eenmaal in de DVZ verklaring rubriek 15 a, andermaal in antwoord op vraag 3.5 van de DVZ vragenlijst) verklaarde dat het eind februari was, en dat deze verklaring u werd voorgelezen alvorens u die ter goedkeuring ondertekende, en u hier geen opmerkingen aan toevoegde (DVZ vragenlijst, rubrieken 8 en 10).

Ook wat betreft uw zonen lopen uw verklaringen uiteen.

Zo gaf u bij de DVZ aan dat uw zonen in 'Oblesk' (uit uw verklaringen blijkt dat u hiermee de Oblast Dnepropetrovsk bedoelt) verbleven, dit in contrast met de opgegeven verblijfplaats van uw dochter, die u onbekend zou zijn (DVZ verklaring, rubriek 16).

Nochtans blijkt uit uw verklaringen tijdens uw gehoor op het CG dat ook uw zonen zouden verdwenen zijn, en dit gebeurde nog vóór uw vertrek uit uw land van herkomst.

Het is dan ook merkwaardig dat u op 15/07/14 tijdens uw initiële gehoor op de DVZ nog zou stellen dat uw zonen in Oblesk verblijven (DVZ verklaring rubriek 16).

Ook gevraagd naar de voornaamste feiten en redenen voor uw vlucht uit uw land van herkomst (rubriek 3.5, DVZ vragenlijst) maakte u geen enkele melding van het feit dat uw zonen zonder bericht vertrokken zouden zijn. Meer zelfs, u maakte evenmin melding van het feit dat u na uw bezoek aan het Maidanplein nog naar huis zou teruggekeerd zijn. Zoals eerder opgemerkt werd het gehoorverslag u nochtans nagelezen en maakte u geen verdere opmerkingen (DVZ vragenlijst rubriek 8 en 10).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden betreffende de verblijfplaats van uw zoons, stelde u slechts: "ja, toen ik naar Maidan ging waren ze thuis, in Oblesk (CGp10)".

Toen u er vervolgens op gewezen werd dat ze niet meer in Oblesk zouden geweest zijn ten tijde van uw gehoor op de DVZ, haalde u slechts aan: "heb ik dat gezegd dan? Neen, neen. Ik heb het toch gezegd dat ik ben teruggekomen van Maidan, dat mijn man werd beschuldigd. Dat ik op gevaar van mijn leven terugkeerde voor mijn kinderen en dat ze toen al weg waren. (CGp10)", wat niet strookt met de neerslag van uw gehoor ten overstaan van de DVZ.

Hier op gewezen, beweerde u: "dat hebben ze me niet gevraagd. Dan hebben ze niet naar mijn zoons gevraagd, ze hebben daar niets gezegd. Enkel over mij hebben ze gevraagd "(CGp10, p11), een verklaring die geenszins kan overtuigen.

Ook het feit dat er onbekende mensen meerdere malen naar de verblijfsplaats van uw echtgenoot zouden hebben gevraagd, liet u na te vermelden tijdens uw gehoor bij de DVZ, hoewel dit geenszins als een detail kan worden beschouwd (DVZ vragenlijst 3.5, 3.9).

Uw verklaringen over deze bezoeken ten overstaan van het CG zijn daarenboven zeer oppervlakkig en weinig spontaan.

U haalde deze feiten immers pas voor het eerst aan nadat de protection officer u uitdrukkelijk vroeg of er iemand langskwam in de maanden na de verdwijning van uw echtgenoot (CG p8).

Het is opvallend dat uit uw spontane verklaringen nergens bleek dat er ook maar iemand op jullie adres was langs geweest om hem daadwerkelijk te zoeken.

Uit uw verklaringen over deze bezoekers die u vragen stelden over uw echtgenoot blijkt daarenboven op geen enkele manier dat het om overheidsmedewerkers zou gaan ("het waren gewone mensen", CGp8) of dat u zich door deze bezoekers bedreigd zou voelen (CGp8: "ze vroegen gewoon waar hij is, wij dachten dat ze dat gewoon vroegen. (...) gewone mensen, wij kenden ze niet").

Uit uw verklaringen blijkt dan ook geen enkele reële dreiging ten aanzien van uw persoon omwille van wat uw echtgenoot mogelijk zou hebben gedaan.

De vaststelling dat op het adres van uw echtgenoot klaarblijkelijk geen enkel doortastend officieel onderzoek heeft plaatsgevonden en geen enkele officiële instantie u heeft verhoord of benaderd, tast de geloofwaardigheid aan van het gegeven dat uw man zou gezocht worden en de geloofwaardigheid van het feit dat ook u problemen met de autoriteiten zou dienen te vrezen omwille van uw echtgenoot.

Volledigheidshalve moet nog toegevoegd worden dat het weinig aannemelijk is dat u niet zou weten waar uw dochter S.O. (ov 6.771.020) is, en dat u al 4 jaar geen contact meer met haar zou hebben.

Zo werd vastgesteld dat uw dochter zich reeds verschillende jaren in België bevindt, en dat ook uw dochter tijdens haar gehoor op het CG doelbewust informatie betreffende haar familie verzwegen heeft. Zo blijkt uit haar verklaringen duidelijk dat ze alleen met haar echtgenoot in Oekraïne woonde, en dat ze geen andere familie zou hebben gehad (gehoorverslag S.O. p 4-5, p11, p15, p19), hoewel uit uw verklaringen zou blijken dat u en al uw kinderen in dezelfde straat in Mikhaelovna, Oekraïne, woonden (CGp5-6, gehoorverslag S.O. p4).

Uw zonen en echtgenoot zouden volgens uw zeggen gewerkt hebben in nota bene dezelfde kolchoze (CGp3) waar S.O.'s echtgenoot volgens haar verklaringen zou tewerkgesteld zijn (gehoorverslag S.O., p9).

Ook jullie verklaringen over de omstandigheden van haar vertrek lopen drastisch uiteen.

Zo verklaarde u dat ze plots met haar echtgenoot en kinderen vertrok uit het dorp omdat uw schoonzoon steeds ruzie zou hebben gehad met uw echtgenoot, en dat u sindsdien geen contact meer met haar kon maken (CGp4-6).

Echter, uw dochters verklaringen luiden heel anders; zo stelde ze ondermeer dat ze uit Oekraïne vertrok vanwege problemen met dorpsbewoners in Michaelovna omwille van haar Armeense origine (zie gehoorverslag S.O.), wat geenszins te rijmen valt met uw verklaringen betreffende uw hartelijke ontvangst in Oekraïne (CGp3, p11).

Het is duidelijk dat jullie verklaringen betreffende jullie familiale situatie en onderlinge relatie voorafgaand aan haar vertrek pertinente tegenstrijdigheden vertonen, hetgeen ernstige twijfels doet rijzen over uw ponering als zou u wegens een familieruzie al bijna 4 geen contact meer hebben met uw dochter, die in België verblijft.

Belangrijker nog is het gegeven dat ze stelde dat haar vader zou zijn veroordeeld toen uw dochter in het middelbaar onderwijs zat, waarna ze hem nooit meer gezien heeft (gehoorverslag S.O. p3, p7). Dergelijke stelling heeft een kwalijke impact op de geloofwaardigheid van het feit dat u nog tot februari 2014 met uw echtgenoot zou hebben samengewoond in Oekraïne, (tot aan haar eigen vertrek zo'n vier jaar geleden) naast uw dochter.

U heeft van deze jarenlange samenwoning met uw echtgenoot tot februari 2014 evenmin enig tastbaar bewijs voorgelegd (CGp11), hoewel dit toch zou mogen verwacht worden.

Uw stelling dat u geen contact meer kan opnemen met uw burens in Oekraïne, omdat u uw gsm –de enige manier waarop uw vermiste kinderen of echtgenoot u nochtans zouden kunnen bereiken- in de vrachtwagen waarmee u naar België reisde zou 'vergeten' zijn (CGp8), weet niet te overtuigen, te meer gezien de ongeloofwaardigheid van uw reisroute (zie infra).

Er rijzen dan ook **ernstige twijfels omtrent uw werkelijke familiale situatie**, wat een negatieve invloed heeft op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in zijn geheel.

U haalde meermaals geheugenproblemen aan en legde ook een attest voor van uw psychologe, N.K.K.. Echter, deze verklaarde geheugenproblemen kunnen niet als verschoningsgrond voor bovenstaande vaststellingen gelden.

Immers, zo wijkt de inhoud van het attest, opgesteld door uw psychologe, danig af van uw verklaringen tegenover het CG.

Gevraagd naar wat u deze psycholoog verteld zou hebben, stelde u slechts dat u exact hetzelfde als op het CG zou verteld hebben.

Echter, het bewuste attest stelt vooreerst dat u Armeense bent uit Azerbeidzjan, wat niet overeenstemt met de gegevens die aan de asielinstanties werden verstrekt; tevens is er sprake van gewelddaden waarvan u het slachtoffer zou zijn en waarover u niet in detail zou mogen gehoord worden.

Echter, uit uw verklaringen blijkt nergens dat u persoonlijk ook maar van enig geweld het slachtoffer zou zijn geworden. De vraag werd u bovendien in de meest algemene vorm gesteld, waarop u eveneens negatief antwoordde (CGp10).

Er wordt in het attest eveneens verwezen naar trauma's die u ten tijde van het conflict in Armenië zou hebben opgelopen. Nochtans verklaarde u nooit enig ander probleem gekend te hebben dan de redenen die het voorwerp uitmaken van onderhavige asielaanvraag (CGp10, DVZ verklaring 3.9), met name de verdwijning van uw echtgenoot na zijn deelname aan de protesten op het Maidanplein en het mogelijk gevaar voor uw gezin omwille hiervan.

Over traumatische ervaringen ten tijde van de oorlog in Armenië heeft u geen enkele verklaring afgelegd, hoewel u die kans werd gegeven (CGp10, DVZ vragenlijst rubriek 3.9).

Geconfronteerd met de vaststelling dat de inhoud van het door u voorgelegde attest niet strookt met uw verklaringen, haalde u slechts de schouders op en voegde hier aan toe: "Ik weet niet wat erin staat, wat ze geschreven heeft" (CGp11).

Bijgevolg mag besloten worden dat de inhoud van onderhavig psy-atteest niet strookt met de werkelijkheid.

De bewijswaarde van het stuk is dan ook nihil.

Bijgevolg werd geen enkel overtuigend stuk neergelegd ter staving uw vermeende geheugenproblemen.

Dient nog benadrukt dat er een opvallende discrepantie werd vastgesteld tussen uw geheugencapaciteit tijdens het gehoor bij de DVZ en uw geheugencapaciteiten ten tijde van uw gehoor op het CG.

Zo is het uiterst frappant dat u ten overstaan van de DVZ de gegevens van uw huwelijk ("1970"), uw vestiging in Oekraïne ("22 jaar geleden"), exacte adres en tijdstip van overlijden van uw vader ("5 jaar geleden") wel nog kon herinneren (zie DVZ verklaring), hoewel u zich amper 2 maanden later tijdens uw gehoor op het CG deze gegevens -ondanks aandringen- geenszins meer zou kunnen voor de geest halen.

Zo gaf u tijdens uw gehoor op het CG aan zich niet te herinneren wanneer uw vader stierf, en zei hierover: "Dat herinner ik me ook niet, echt waar. Door alle problemen lijd ik ook aan geheugenverlies" (CGp3).

Ook over uw huwelijksdatum verklaarde u: "dat herinner ik me ook niet, onmiddellijk nadat we getrouwd waren hadden we dat bij de ZAGS geregistreerd, maar dat weet ik ook niet meer" (CGp4), wat moeilijk te rijmen valt met het vrij accurate jaartal dat naar uw verklaring bij de DVZ werd genoteerd, namelijk 1970. Het mag duidelijk zijn dat deze datum niet van de huwelijksstempel in uw binnenlands paspoort werd overgenomen, aangezien daar 1971 als jaartal vermeld staat.

Het is nog frappant dat u tijd nodig had om de naam van uw dochter te noemen wanneer u daarnaar gevraagd werd, en u evenzeer moeite had om zich voor de geest te halen sinds wanneer u alle contact met haar zou verloren hebben, doch desondanks wel de exacte geboortedata van al uw gezinsleden kent (CG p4-5).

Hoewel u aan het begin van het gehoor nog zonder aarzelen uw geboortedatum wist op te geven (CG p2), stelde u naderhand, gevraagd naar het tijdstip van de aanslag op de burgemeester van Charkov: "dat weet ik niet, ik ben zelfs mijn eigen geboortedatum vergeten" (CGp8), hetgeen nog meer vraagtekens plaatst bij uw beweerde geheugenproblemen. In tegenstelling tot uw medische problemen (hoge bloeddruk en hartproblemen), die u wel spontaan aangaf bij de registratie van uw asielaanvraag, maakte u voorafgaand aan uw gehoor op het CG overigens nergens melding van eventuele geheugenproblemen of ernstige stressklachten.

Gezien bovenstaande kan aan uw vermeende geheugenproblemen dan ook geen geloof gehecht worden, en kunnen ze bijgevolg niet als verschoning dienen voor uw vage en tegenstrijdige antwoorden.

Hoewel uw algemene nervositeit niet betwijfeld wordt, kan er geen oorzakelijk verband worden vastgesteld met de door u aangehaalde feiten.

Evenmin kan deze toestand uw - selectieve -geheugenklachten rechtvaardigen.

In dit verband dient nog te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen (hartklachten en hoge bloeddruk) geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot kan nog aangebracht worden dat uw reisweg naar België geloofwaardigheid mist.

Zo gaf u aan vanuit Oekraïne naar België te zijn gekomen, verborgen achterin een vrachtwagen (verklaring DVZ, vraag 33 en CG, p.3, 7, 11 en 12). U zou niet in het bezit geweest zijn van de nodige reisdocumenten.

Deze stereotype verklaring is weinig aannemelijk, gezien de scherpe grenscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone.

Het verslag van een doorlichting van de Poolse grenscontroles, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, geeft een representatief voorbeeld van hoe de grenscontroles van het vrachtverkeer eraan toe gaan.

Het vermoeden rijst dan ook dat u uw land op legale wijze heeft verlaten en doelbewust informatie over uw reisdocumenten en reisroute achterhoudt.

Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat op p.7 van uw binnenlands paspoort een aantekening werd gemaakt over uw internationaal paspoort.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een

kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Mykhaelovna (provincie Dnepropetrovsk) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 10 december 2015 (zie p. 3) een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidbeginsel en een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij stelt dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en dat bovendien de motivering niet altijd steunt op een correcte feitenbevinding. Zij stelt dat ook geen afweging blijkt tussen de belangen van verzoekster enerzijds en van de Staat anderzijds; terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoekster zou berokkend worden, enorm is.

Zij laat gelden dat de overheid onderworpen is aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel wat inhoudt dat de overheid verplicht is zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Waar de commissaris-generaal aanhaalt dat verzoekster onvoldoende concrete, individuele feiten en redenen heeft bijgebracht die aantonen dat zij in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Oekraïne, meent verzoekster dat dit wél het geval was.

Verzoekster verklaart dat zij zeer onder de indruk is van wat er haar is overkomen in Oekraïne; zij staat op de foto genomen bij aankomst in België bijvoorbeeld nog met haar gebruikelijke haarkleur, maar ingevolge stress en gezondheidsproblemen werd haar haar volledig grijs in de tussentijd.

Verzoekster laat gelden dat zij zich dagelijks geconfronteerd ziet met haar geheugen dat haar in de steek laat; zij verklaart dat zij wel degelijk ernstige concentratieproblemen heeft, veel vergeet, veel en moeilijk bepaalde zaken kan onthouden. Zij wijst erop dat het verhoor zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal stresserende gebeurtenissen waren.

Zij stelt dat zij wel degelijk de waarheid sprak over de datum van vertrek, in februari 2014, van haar echtgenoot; wanneer zij de maand april noemde, vergiste zij zich en verbeterde zij zichzelf. Zij legt uit dat haar man in de maand februari 2014 uit de gezinswoning vertrok en sinds april 2014 er geen contact meer was. Dat de commissaris-generaal het nodig acht hier een volledige alinea aan te wijden is volgens haar (zie p. 5) "*werkelijk struikelen over details*". Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een attest waaruit blijkt dat haar man tot en met de maand februari 2014 op hetzelfde adres verbleef.

Verzoekster vraagt te letten op het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal waarin genoteerd staat dat zij zeer nerveus is, een zak vol medicatie bij heeft en meteen een attest van de psycholoog neerlegt; ook wordt vermeld dat zij volgens de tolk Armeens en Russisch door mekaar spreekt en meermaals hilde tijdens het verhoor.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat wat haar zonen betreft, haar verklaringen uiteen lopen, laat verzoekster gelden dat zij niet vertrokken zou zijn zonder haar zonen indien deze bij haar terugkeer nog daar waren geweest. Zij verklaart dat zij nog contact had met haar zonen toen zij naar haar man ging zoeken; op 1 juli 2014 kreeg zij aan de telefoon geen antwoord meer van hen en denkt dat ze haar niet meer ongerust wilden maken dan zij al was en dat zij daarom vertrokken zonder haar in te lichten. Zij stelt dat zij niet weet waar ze exact zijn of verblijven; zij herhaalt dat zij hen voor het laatst in Oblesk zag.

Verzoekster merkt hieromtrent op dat de commissaris-generaal duidelijk voorbij gaat aan het doel van het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar het de bedoeling is om zeer kort te zijn bij het afleggen van verklaringen. Zij wijst er ook op dat zij op dat ogenblik nog geen advocaat gezien had, dat zij net na een lange en stresserende reis in België was aangekomen en ongerust was over alles. Zij stelt dienaangaande (zie p. 6) *"Het is niet omdat verzoekster haar zonen er niet meer waren bij haar terugkeer dat zij vertrokken is, zij diende dit dus ook niet op te geven als reden"*. Zij besluit dat zij helemaal niets tegenstrijdig verklaarde maar aan de Dienst Vreemdelingenzaken enkel *"de grote lijnen"* verklaarde en helemaal geen ander verhaal gaf bij het Commissariaat-generaal.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoekster niet "spontaan" had verteld over de personen die naar haar man kwamen zoeken, verweert verzoekster zich door te stellen dat nergens in het verhoor aan haar gevraagd werd (zie p. 6): *"vertel mij eens om welke redenen u niet kan terugkeren naar Oekraïne?"*.

Zij merkt op dat haar vraag na vraag werd gesteld en zij een antwoord gaf op elke vraag; zij vraagt zich af hoe men dan in de motivering van de beslissing durft te stellen (zie p. 6) *"dat verzoekster niet spontaan vertelde over het feit dat er mensen naar haar man kwamen vragen?"*.

Zij besluit dat dit niet alleen een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting maar ook een inbreuk op het redelijkheid en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster laat nog gelden dat zij er zelfs niet bij stilstond wie die mensen waren die naar haar man kwamen zoeken; ze identificeerden zich niet en zij vroeg het niet. Verzoekster vernam ook niet toen zij in Oblesk was wat haar man zou gedaan hebben. Verzoekster had met hem geen contact meer sinds eind april en einde juni besloot zij hem te gaan zoeken. Dat men naar haar man kwam vragen deed bij haar niet meteen denken aan erger.

Of er inmiddels een officieel onderzoek naar hem heeft plaatsgevonden, weet verzoekster niet en zij heeft er ook geen zicht op daar zij haar telefoon verloor in de vrachtwagen waarmee zij naar België kwam en dus geen contact kan zoeken.

Zij meldt dat zij aan het centrum vroeg om een spoor te zoeken van haar kinderen en haar man via "tracing"; op heden is er daarvan nog geen resultaat bekend.

Waar haar door de commissaris-generaal wordt tegengeworpen dat zij oppervlakkig en weinig spontaan is in haar verklaringen, verwijst verzoekster naar het verhoorverslag waar duidelijk is dat verzoekster de hele tijd in tranen was, dat zij medicatie wou nemen om zichzelf te kalmeren, dat zij volledig de kluts kwijt was al van bij aanvang van het verhoor.

Waar haar door de commissaris-generaal wordt tegengeworpen dat zij niet weet waar haar dochter verbleef, antwoordt verzoekster dat zij inderdaad geen idee had van waar haar dochter op heden verblijft; verzoekster is hiermee ook op geen enkel ogenblik bij haar verhoor geconfronteerd geweest of erover ingelicht.

Omtrent de verschillen tussen haar verklaringen en deze van haar -in België verblijvende dochter-, antwoordt verzoekster dat zij helemaal geen informatie verzwijgt over haar familie, noch bewust noch onbewust. Zij bevestigt dat zij meewerkte bij het verhoor, dat zij op alle vragen antwoordde en laat gelden dat, als de commissaris-generaal meer wou weten over bepaalde aspecten, hij een langer verhoor had moeten organiseren. Zij voegt er nog aan toe dat zij niet verantwoordelijk is voor de verklaringen afgelegd door haar dochter.

Verzoekster stelt zich de vraag wat de relevantie is van het verblijf van haar man, jaren geleden in de gevangenis, en welk uitstaans dit heeft met haar thans gekende problemen.

Uit het document dat verzoekster bijbrengt zou blijken dat haar man van 31 mei 1981 tot 8 juni 1990 verbleef in Bilenke. Verzoekster vertelt dat haar dochter onder druk van haar man -zijnde haar schoonzoon- het land heeft verlaten, dat zij allicht verdere informatie over haar familie niet wou geven, maar daarop mag verzoekster, naar zij stelt, niet beoordeeld worden. Zij herhaalt dat zij met haar dochter geen contact meer heeft.

Wat betreft de motieven in de bestreden beslissing over de geheugenproblemen, vraagt verzoekster zich af sedert wanneer de commissaris-generaal een arts is die kan gaan beoordelen wat de relevantie is van de inhoud van het neergelegde medisch attest. Zij laat gelden dat zij dagelijks onderzocht wordt door een arts in het centrum waar zij verblijft, dat zij "een zak vol medicatie per dag" neemt en dat zij gevolgd wordt door een psycholoog. Volgens haar (zie p. 6) *"is het verregaand te moeten vaststellen dat de dossierbehandelaar blijkbaar het medisch attest van de psycholoog in twijfel trekt"*.

Zij wijst erop dat de verklaringen van een asielzoeker zonder meer een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en er

geen vereiste bestaat om elk aangehaald feit te gaan bewijzen met documenten. De bijgebrachte documenten ondersteunen en staven volgens haar haar verklaringen en moeten integraal mee in overweging genomen worden.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift (zie p. 9) ook een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Zij laat gelden dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer zij terugkeert naar Oekraïne, zij een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade gezien zij niet zal kunnen rekenen op de bescherming van de plaatselijke autoriteiten.

Zij haalt aan dat volgens het arrest van 1 december 2006 van de Raad van State, het aantonen van de algemene situatie, die bedreigend is voor de bevolking van een land of regio, voldoende is om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten.

Verzoekster citeert uit een rapport van 15 juni 2014 over IDP's in Oekraïne (zie inventaris, stuk 5) en naar de rapporten door de commissaris toegevoegd. Zij wijst erop dat deze rapporten uitdrukkelijk incidenten vermelden en de commissaris-generaal nochtans geen motivering geeft over enig vluchtalternatief in haar hoofde of het zich alleen kunnen vestigen en behelpen van verzoekster bij terugkeer.

Zij roept in dat in de beslissing haar individuele situatie niet aangekaart is, dat zij niet weet waar haar man is, noch waar haar twee zonen zijn, dat haar dochter hier in België is en haar hier verder kan ondersteunen en dat zij als alleenstaande vrouw een bijzonder kwetsbaar iemand is.

Verzoekster vraagt aan de Raad de beslissing van 7 november 2014 van de commissaris-generaal te hervormen en van haar de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag te erkennen, in subsidiaire orde aan haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Documenten

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“attest met beëdigde vertaling van 25 november 2014 met kopie enveloppe (stuk 3)”, “artikel 6 oktober 2014 situatie in Oekraïne (stuk 4)”, “Report on the human rights situation in Ukraine 15 June 2014 (stuk 5), “attest psycholoog 20 oktober 2014 (stuk 6)”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster, gezien:

(i) uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn, op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier;

(ii) verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar echtgenoot spoorloos zou zijn sedert februari 2014 (zie verklaring DVZ, vraag 15a; zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5), terwijl zij bij haar verhoor op 13 oktober 2014 op het Commissariaat-generaal stelde dat dit pas sinds eind april 2014 was (zie het verhoorverslag, p. 7);

(iii) verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat bij haar vertrek haar zonen in "Oblesk" (bedoeld wordt Oblast Dnepropetrovsk) verbleven (zie verklaring DVZ, vraag 16), terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar zonen verdwenen waren, nog vóór haar vertrek uit haar land van herkomst;

(iv) verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat haar zonen zonder bericht vertrokken zouden zijn (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5), noch van het feit dat zij na haar bezoek aan het Maidanplein, nog naar huis zou teruggekeerd zijn;

(v) verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat onbekende personen meerdere malen naar de verblijfsplaats van haar echtgenoot zouden hebben gevraagd (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5, 3.9);

(vi) niet blijkt dat er een reële dreiging ten aanzien van haar bestaat omwille van wat haar echtgenoot zou hebben gedaan, temeer gezien uit haar verklaringen blijkt dat er op het adres van haar echtgenoot geen enkel doortastend officieel onderzoek heeft plaatsgevonden en geen enkele officiële instantie haar heeft verhoord of benaderd (zie het verhoorverslag, p. 8);

(vii) verzoeksters dochter tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag van S.O., p. 4, 5, 9, 11, 15, 19; zie het verhoorverslag, p. 3, 5, 6) informatie betreffende haar familie verzwegen heeft;

(viii) verzoeksters verklaringen niet stroken met deze van haar dochter omtrent de omstandigheden van het vertrek van de dochter (zie het verhoorverslag, p. 4-6; zie gehoorverslag S.O.) en omtrent de veroordeling van verzoeksters echtgenoot toen de dochter in het middelbaar onderwijs zat, waarna zij hem nooit meer gezien heeft (zie het verhoorverslag van S.O., p. 3, 7; zie het verhoorverslag, p. 11);

(ix) verzoeksters onaannemelijke verklaringen omtrent haar reisweg (zie verklaring DVZ, vraag 33; zie het verhoorverslag, p. 3, 7, 11-12).

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij wél degelijk de waarheid sprak over de datum van vertrek, in februari 2014, van haar echtgenoot; dat wanneer zij de maand april vernoemde, zij zich vergiste en zij zichzelf verbeterde. Zij legt uit dat haar man in de maand februari 2014 uit de gezinswoning vertrok en er sinds april 2014 geen contact meer was.

De Raad wijst op de verklaringen van verzoekster afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken waar zij aangaf dat zij vanaf eind april 2014 geen telefoon meer kreeg van haar man en niets meer van hem hoorde en dat zij tevens verklaarde dat hij spoorloos was "*sedert februari 2014*" (zie verklaring DVZ, vraag 15 a; zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5).

Deze verklaringen stroken geenszins met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, noch met de bewering in het verzoekschrift dat haar man in de maand februari 2014 uit de gezinswoning vertrok en dat er sinds april 2014 geen contact meer was.

Het bij het verzoekschrift gevoegde attest waaruit zou blijken dat haar man tot en met de maand februari 2014 op hetzelfde adres als verzoekster verbleef, betreft slechts een fotokopie waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht; bovendien is het stuk niet gesteld in de taal van de rechtspleging.

De "*Traduction de l'ukrainien*" is eveneens een fotokopie en, in strijd met wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, geen "*beëdigde vertaling van 25 november 2014*" zoals bedoeld in artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Het Oekraïens “certificaat”, ondertekend door een notaris, over de vertaling, doet hieraan geen afbreuk.

De “enveloppe” is ook een fotokopie.

De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster uit haar land niet vertrokken zou zijn zonder haar zonen indien deze bij haar terugkeer nog daar waren geweest. Zij verklaart dat zij nog contact had met haar zonen toen zij naar haar man ging zoeken; op 1 juli 2014 kreeg zij aan de telefoon geen antwoord meer van hen en dacht ze dat ze haar niet meer ongerust wilden maken dan zij al was en dat ze daarom vertrokken zonder haar in te lichten. Zij stelt dat zij niet weet waar ze exact zijn of verblijven; zij herhaalt dat zij hen voor het laatst in “Oblesk” zag.

De Raad stelt vast dat deze uitleg in het verzoekschrift niet strookt met de verklaringen van verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken, alwaar zij verklaarde dat haar zonen op dat moment in “Oblesk” (bedoeld wordt “Oblast Dnepropetrovsk”) verbleven (zie verklaring DVZ, vraag 16). Gezien zij met betrekking tot haar dochter S.O. “Onbekend” opgaf op de vraag naar haar woonplaats, kan verwacht worden dat zij dit eveneens antwoordde indien zij sinds juli 2014 niet meer wist waar haar zonen exact zijn of verblijven.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat het de bedoeling is om bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort te zijn bij het afleggen van verklaringen, dat verzoekster op dat ogenblik nog geen bijstand had van een advocaat, dat zij net na een lange en stresserende reis in België was aangekomen en dat zij ongerust was over alles, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt; de asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Er valt verder niet in te zien hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op de verklaringen van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer gezien zij het verslag, nadat het haar werd voorgelezen in het Armeens, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met haar verklaringen.

Dat verzoekster niet “spontaan” had verteld over de personen die naar haar man kwamen zoeken, wijt zij aan het feit dat haar bij het verhoor niet expliciet werd gevraagd: “*vertel mij eens om welke redenen u niet kan terugkeren naar Oekraïne?*”.

Zij merkt op dat haar vragen werden gesteld en dat zij op elke vraag een antwoord gaf; zij vraagt zich af hoe men dan in de motivering van de beslissing durft te stellen “*dat verzoekster niet spontaan vertelde over het feit dat er mensen naar haar man kwamen vragen?*”.

De Raad stelt vast dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld dat onbekende personen meerdere malen naar de verblijfplaats van haar echtgenoot zijn komen vragen, terwijl haar op de Dienst Vreemdelingenzaken de vraag werd gesteld “*Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst, “Heeft u naast deze door u aangehaalde problemen nog problemen gehad met: a) uw autoriteiten?, b) medeburgers?, c) problemen van algemene aard?” en “Heeft u nog iets toe te voegen?”* (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5, 3.9, 3.10).

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster pas einde juni besloot haar man te gaan zoeken, dat zij destijds aldus niet meteen dacht aan het ergste toen men navraag deed naar haar man, dat zij er zelfs niet bij stilstond wie die personen waren, dat zij niet weet of er inmiddels een officieel onderzoek naar hem heeft plaatsgevonden, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hoe dan ook geenszins blijkt dat er in haar hoofde een reële dreiging bestaat om reden van de daden van haar echtgenoot, gezien uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat er op het adres van haar echtgenoot geen enkel doortastend officieel onderzoek heeft plaatsgevonden en geen enkele officiële instantie haar heeft verhoord of benaderd (zie het verhoorverslag, p. 8).

Tegen het motief van de verschillen tussen haar verklaringen en deze van haar -in België verblijvende- dochter, verweert verzoekster zich in haar verzoekschrift door te stellen dat zij helemaal geen informatie, noch bewust noch onbewust, over haar familie heeft verzwegen.

Zij haalt aan dat zij meewerkte bij het verhoor, dat zij op alle vragen antwoordde en dat, indien de commissaris-generaal meer wou weten over bepaalde aspecten, hij een langer verhoor had moeten organiseren; zij voegt er nog aan toe dat zij niet verantwoordelijk is voor de verklaringen afgelegd door haar dochter.

De Raad wijst er op dat van familieleden in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over hun familiale situatie, zoals deze met betrekking tot dewelke de verschillen worden vastgesteld.

De loutere bewering in het verzoekschrift dat de dochter van verzoekster onder druk van haar man - zijnde haar schoonzoon- het land heeft verlaten en dat zij allicht verdere informatie over haar familie niet wou geven, kan de incoherenties omtrent de omstandigheden van het vertrek van de dochter en omtrent de veroordeling van verzoeksters echtgenoot niet verschoenen.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Waar verzoekster zich in het verzoekschrift afvraagt wat de relevantie is van het verblijf van haar man, in de gevangenis jaren geleden, en welk uitstaans dit heeft met haar thans gekende problemen, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties gedetailleerde, waarheidsgetrouwe en volledige verklaringen aflegt.

De verklaringen van de dochter van verzoekster dat haar vader veroordeeld werd toen zij in het middelbaar onderwijs zat, waarna zij hem nooit meer gezien heeft (gehoorverslag S.O. p. 3, 7), zijn niet te verzoenen met de verklaringen van verzoekster dat zij tot februari 2014 met haar echtgenoot zou hebben samengewoond, naast haar dochter in Oekraïne.

In haar verzoekschrift haalt verzoekster nog aan dat zij zeer onder de indruk is van wat er haar is overkomen in Oekraïne; zij verwijst naar de foto genomen bij aankomst in België waar op zij voorkomt met een natuurlijke haarkleur, terwijl haar haarkleur nu ingevolge stress en gezondheidsproblemen, volledig grijs geworden is.

Zij voert ook aan dat zij zich dagelijks geconfronteerd ziet met geheugenproblemen; zij haalt aan dat zij ernstige concentratieproblemen heeft, veel vergeet en moeilijk bepaalde zaken kan onthouden. Zij wijst erop dat het verhoor zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal, stresserende gebeurtenissen waren.

Verzoekster vraagt te letten op het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal waarin genoteerd staat dat zij zeer nerveus is, een zak vol medicatie bijheeft en meteen een attest van de psycholoog neerlegde; ook wordt vermeld dat zij volgens de tolk, Armeens en Russisch door mekaar sprak en huilde tijdens het verhoor; uit het verhoorverslag blijkt volgens verzoekster dat zij de hele tijd in tranen was, dat zij medicatie wou nemen om zichzelf te kalmeren, dat zij volledig de kluts kwijt was al van bij aanvang van het verhoor.

Zij vraagt zich ook af of de commissaris-generaal een arts is die de relevantie kan beoordelen van de inhoud van het neergelegde medisch attest.

Zij voegt er aan toe dat zij dagelijks onderzocht wordt door een arts in het centrum waar zij verblijft, dat zij "een zak vol medicatie per dag" neemt en dat zij gevolgd wordt door een psycholoog. Volgens haar (zie p. 6) *"is het verregaand te moeten vaststellen dat de dossierbehandelaar blijkbaar het medisch attest van de psycholoog in twijfel trekt"*.

De Raad wijst erop dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker zelf is om zijn vraag om asiel te staven en hij daartoe alle elementen moet aanbrengen; dat de commissaris-generaal meester is van het onderzoek van de asielaanvraag en hij ook alle bewijsstukken mag beoordelen die de asielzoeker hem aanreikt; het is evenwel niet aan een psycholoog om te suggereren hoe het onderzoek moet verlopen; trouwens de informatie waarop deze laatste zich baseert, heeft hij in de eerste plaats bekomen van de asielzoekster zelf.

De Raad is van oordeel dat niet blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om verhoord te worden, noch dat de door haar voorgehouden geheugenproblemen, de "zak vol medicatie", stress, nervositeit en emoties tijdens het verhoor, van die aard waren om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

Tevens wijst de Raad erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat bij het relateren van zijn belevenissen; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Wat het “*attest psycholoog 20 oktober 2014 (stuk 6)*” betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat dit attest zowel op het Commissariaat als bij het verzoekschrift enkel in faxkopie werd voorgelegd.

Verder stelt de Raad vast dat de psychologe N.K.K waarbij verzoekster in behandeling zou zijn sinds augustus 2014, in het attest gedateerd op 20 oktober 2014, vraagt om verzoekster niet in detail te horen over de ondergane gewelddaden (“*ne soit pas interrogée en détails sur les faits précis de violence subie*”) terwijl het verhoor van verzoekster op het Commissariaat-generaal heeft plaatsgevonden op 13 oktober 2014.

Daarenboven strookt de inhoud van het attest niet met de verklaringen van verzoekster aangaande haar asielproblemen.

Zo vermeldt het attest dat verzoekster Armeense is uit Azerbeidzjan, is er sprake van gewelddaden waarvan zij het slachtoffer zou zijn en waarover zij niet in detail zou mogen gehoord worden en wordt er verwezen naar trauma's die zij ten tijde van het conflict in Armenië zou hebben opgelopen. Nochtans verklaarde verzoekster nooit enig ander probleem gekend te hebben dan de redenen die het voorwerp uitmaken van onderhavige asielaanvraag (zie het verhoorverslag, p. 10; zie verklaring DVZ, vraag 3.9), met name de verdwijning van haar echtgenoot na zijn deelname aan de protesten op het Maidanplein en het mogelijk gevaar voor haar gezin omwille hiervan.

Waar het attest de oorzaak van de ziekte-toestand van verzoekster legt in de belevenissen tijdens de oorlogstoestand tussen Armenië en Azerbeidzjan en nadien tijdens het conflict Oekraïne, wijst de Raad erop dat dit normaliter enkel kan gebeurd zijn op aanzeggen van verzoekster zelf.

Gelet op wat voorafgaat ondersteunt voormeld arrest de geloofwaardigheid van verzoekster niet, integendeel.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in regio van herkomst van verzoekster geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van “*COI Focus Ukraine. Situation de sécurité dans la province de Dnipropetrovsk*” dd. 5 september 2014 -door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad immers vast dat de actuele veiligheidssituatie in Mykhaelovna (provincie Dnepropetrovsk), waarvan verzoekster afkomstig is, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Het verzoekschrift duidt niet aan in wat de informatie bij het verzoekschrift gevoegd -zijnde “*artikel 6 oktober 2014 situatie in Oekraïne (stuk 4)*” en “*Report on the human rights situation in Ukraine 15 June 2014 (stuk 5)*”- verschilt van de informatie die verzameld werd door een onafhankelijke documentatiedienst CEDOCA en die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekster toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE